

Jong, Han de

Zaandam, 8 juni 1920 - Zaandam, 16 mei 1993

CARRÉ

Tel. 53800. Tel. 53800
 Woensdagavond 8 uur,
 Volgende dagen 8 uur
 Zondagmiddag 2 uur,
ALEX WUNNINK presenteert:
KEES MANDERS'
BIG CRAZY SHOW

FEEST IN HOLLYWOOD

met Sylvain Poons, Kees Manders, Mary Gabriël, Frans Bogaert, Elly Huisman, Rudi West, Three in Harmony, the Texas Musicals, Tarzan, Stanelly, The Paradise Night Stars, Conchito.

Het Leoneff Ballet

Showorkest „De Prominenten” o.l.v. Han de Jong.
 Versterkt Carré-orkest o.l.v. Martin Erich,
 Groot koor ingestudeerd door Julius Susan,
 Auteurs: Ton en Kees Manders, Harry Telling, Rudi West, Ferry, John Brookhouse Mc Carthy.
 Muziek: Martin Erich, John Brookhouse Mc Carthy e.a.
 Decor ontwerp: Ton Manders.
 Decor uitvoering: J. B. Brouwer.
 Choreographie: Peter Leoneff.
 Balletcostumes ontw.: Wim v. d. Lelje.
 Balletcostumes uitv.: Zus v. Os.
 Costuums: Firma Serné.
 Kapwerk: Fa. Michels.
100 MEDEWERKENDEN!
Regie Sylvain Poons.
 Plaatsbespreken: 2 dagen te voren van 10 tot 4 uur aan de kassa en tel. 53800.

Han de Jong, officieel: Johan Marien Vreeken, bandleider van The Caledonians Big Band, was van 1957 tot 1982 redacteur, standplaats het bijkantoor aan de Gedempte Gracht, en later chef bij dagblad [De Zaanlander](#). Vanaf 1986 was hij medewerker bij [De Typhoon](#).

Het orkest waarin Han de Jong trompet speelt ontstaat in de bezettingsjaren van de Tweede Wereldoorlog bij voetbalclub ZFC, waar in 1926 als nevenactiviteit de ZFC-band wordt opgericht. Vanwege groeiende interesse in jazz- en Anglo-Amerikaanse muziek én de aanwezigheid van een groot aantal geschoolde musici, ontstaat behoefte aan een volwaardig jazzorkest. In 1942 vormt zich een orkest uit 12 muzikanten en een zangeres, dat de naam The Caledonians draagt.

Vanwege de Duitse maatregel Engelstalige namen te verbieden, wordt de neutrale naam ZFC Dansorkest aangenomen. Het dansorkest nam, nog tijdens de bezetting, deel aan verschillende jazzfestivals. De muziek mocht geen negroïde invloeden hebben, de saxofoons mochten geen slur of glissando blazen, de zogenaamde wahwah-dempers op trompet en trombone waren verboden en de drumsolo's moesten beperkt blijven tot vier maten. Zelfs het beklemtonen van de zogenaamde bluesnoten was verboden en er werd, naar was aangekondigd, door controleurs ingegrepen als men

zich niet aan deze voorschriften hield. Gezegd mag worden dat geen muzikant zich er aan stoorde.

Mart Cluwen is de bandleider maar wordt kort daarna gedwongen voor de Arbeitseinsatz te werken. Han de Jong neemt de leiding van het orkest over. Doordat verscheidenen moesten onderduiken of gedwongen werden naar Duitsland te gaan, fuseerde het ZFC-dansorkest met de vooroorlogse Favourites tot De Prominenten, een orkest met vrij grote bezetting. De professionele combinatie resulteert in mei 1946 in een zes weken durend speelcontract bij een gezelschap van Kees Manders dat een uitvoering van de revue Feest in Hollywood geeft in theater Carré.

In 1948 wordt bij de Zaanse Swing Society de wens uitgesproken een echte big band te formeren. Han de Jong neemt die taak op zich en stelt een nieuw orkest samen. De 15 orkestleden en zangeres Tine Hoorn worden voornamelijk gerekruteerd uit het ZFC-dansorkest. De oorspronkelijke naam [The Caledonians Big Band](#) wordt weer van stal gehaald. Op dat moment bevinden zich drie soortgelijke Big Bands in Nederland.

Han de Jong blijft tijdens zijn leven een groot stempel op het orkest drukken, zowel organisatorisch als muzikaal. Op een pieklein huisorgeltje maakt hij zijn arrangementen. Door zijn vaardigheid om met muziek en mensen om te gaan, gebeurde het dat jazz-kenner Michiel de Ruyter schrijft: "Het enige amateurorkest in grote bezetting dat een aanvaardbaar niveau heeft bereikt." Han de Jong blijft tot 1957 bandleider en was - noodgedwongen - opnieuw leider van 1983 tot 1987 en in 1988/'89.

Over een warhoofd, een gemiste penalty en een boze gans

Han de Jong was, buiten de muziek om, ook met regelmaat op de voetbalvelden in het oranje-zwart van [ZCFC](#) te vinden waar hij variërend als speler van ZCFC 2 tot de veteranen sportieve prestaties verrichte.

Op een verzoek van clubbladredactie aan Han de Jong iets te willen schrijven in het 50-jarig jubileum-clubblad van 1981 kwam de tegenvraag: Waarover? „Nou, iets over je voetballoopbaan, bijvoorbeeld. Tenslotte heb je tot je 52-ste jaar gevoetbald, dus dan valt er allicht wat te vertellen.“ En zo zit ik dan voor mijn bureau en span me in om beelden uit het verleden uit m'n onderbewustzijn te halen. Dat lukt aardig. Wel een beetje verward, zo van een wedstrijd uit 1965 die bij me boven komt borrelen, onmiddellijk gevolgd door een voetbalscene uit 1935, maar ja, je hoofd is geen plakboek, waarin je alles in logische volgorde kunt rubriceren. Meer een warhoofd dus, ik zeg dat zelf maar even, dat scheelt weer een paar in triomfantelijke tekst gestelde ingezonden stukken, maar toch niet zo verward of ik doe een in feite verbijsterende ontdekking.

Ik zie nog precies voor me hoe ik in 1936 op het kleiveld aan de Westzanerdijk die penalty miste, omdat de bal op de stip bijna geheel in de vette klei was verdwenen. En met die gans, die tegen Blauw-Wit corner-specialist Jo Segveld op de vlucht dreef omdat het kwade beest hem de voetbalkousen stuk pikte heb ik ook geen enkele moeite. Die gans zwom in de greppel en Jo kwam bij het nemen van die corner een beetje al te dicht in zijn buurt. Maar hoe komt het nou, dat ik me van al die honderden wedstrijden die ik heb gespeeld, nauwelijks nog één uitslag kan herinneren?

Die gemiste penalty, kostte die ons de wedstrijd of was het van geen enkel belang? En die match met die gans tegen Blauwwit, hebben we die nou gewonnen of verloren? Ik weet het niet. Sterker nog, het interesseert me eigenlijk ook niks. En dat is natuurlijk een uiterst merkwaardige zaak als men bedenkt hoeveel belang er 's zaterdags door de spelers, de trainer en de supporters aan de uitslag wordt gehecht. Maar weggezakt door de filters van m'n herinnering blijft er niets van zo'n uitslag over...

's Even denken, hoeveel keer ben ik eigenlijk met een elftal kampioen geworden? Kom op, De Jong,

dat moet toch in je geheugen gegrift staan? Vergeet het maar. Ik zit me suf te prakkiseren, maar ik kom er niet uit. In elk geval voor de oorlog, de tweede wereldoorlog, niet de eerste... - tweemaal met het derde elftal van ZCFC. Of was het toch maar eenmaal? Pff, als die ZCFC-redactie nog 's wat weet.

Gelukkig ben ik een plakboek-maniak, dus laat ik daar maar 's in gaan snuffelen. En ja hoor, 9 mei 1953, ZCFC 2 kampioen. Met 14 overwinningen en 2 nederlagen. Compleet met kampioensfoto's. 't Jonge, wat was ik toen nog een jong knulletje. Wel een beetje kaal al. Op die foto zie ik de spelers Gerrit van Lingen, Cor Schortinghuis, Joost v.d. Vooren, Siem de Vries, Gerrit Vinke, Han de Jong, ongetwijfeld de beste voetballer van het team, dat zie je al aan de manier waarop hij de mouwen van zijn shirt heeft opgerold, verder Flens, een oom van Herman en Peter, maar ik ben zijn voornaam vergeten, foei, Henk Ijskes, doelman Jaap Meinen, Piet Janse (ja, dié Piet Janse) en Wiechert Kromkamp. En als 'bij-staanders' erevoorzitter Gerrit Pos, bestuurslid Dirk Pos, trainer Bley en reserve Piet Hoeve. En dan, de trots van mijn plakboek: ZCFC 1 kampioen door een ferme 5-1 zege op EVC in Edam. Dat gebeurde op 21 mei 1955. Schreef Piet Brand, toen al, in De Typhoon: "Direct na de rust besloot Henk Vinke een goede combinatie met Han de Jong met een keurig schot (2-1)..."

Aan die wedstrijd is nog een vreemd verhaal verbonden. Ik was namelijk niet als speler naar Edam gegaan maar als supporter. Achterop de motor van Jan Sythof. Kom ik op het veld en word ik onmiddellijk door de trainer, welke weet ik niet meer, want zijn naam komt niet in het stuk en zijn facie niet op de foto voor, een trainer was toen zeker nog niet belangrijk, ik herhaal, ik werd dus door de trainer naar de kleedkamer gesleurd omdat ik moest invallen. Rinus Segveld was in militaire dienst en had straf gehad, zeker zijn tanden niet gepoetst of zo, zodat hij niet kwam opdagen. En reserves meenemen, zelfs bij een kampioenswedstrijd, zover waren we nog niet in die dagen. Als we met de bus van Gesink de 'noord' ingingen met drie elftallen, de competitieleider stelde altijd wedstrijden in dezelfde regio vast zodat we maar één bus voor meerdere elftallen nodig hadden, dan nam de chauffeur steevast zijn voetbalschoenen mee. Want als hij, een buitenstaander, nota bene, niet mee kon voetballen dan moest hij wel invallen als scheidsrechter. Maar ik dwaal af. Trouwens, als ik dit stuk nog eens overlees bestaat het voornamelijk uit afdwalingen.

Ik moet dus in Edam de wei in met her en der geleende spullen en op voetbalschoenen van scheidsrechter Lou Kat, die toevallig tevoren een wedstrijd op het EVC-terrein had gefloten. En toch winnen met 5-1, mede dank zij mijn 'goede combinaties'. En kampioen worden met het volgende elftal: Jan van Zaane, Wiechert Kromkamp, Jaap Kromkamp, Henk Vinke, Henny Mol, Jaap Stroobach Henk Ijskes, Cor Muller, Harry Segveld, Jan Leek en Han de Jong. Promotie naar de vierde klasse KNVB werd prompt ons deel.

Weer kampioen

En wat is dat nou? Een foto van Wim Grabijn, die doelman Ruud Pos bloemen overhandigt. Weer kampioen. Het vierde, oftewel de veteranen in het seizoen 1959-1960. Zestien wedstrijden gespeeld, 27 punten met een doelgemiddelde van 66-21, ga d'r tegenwoordig maar eens aan staan. En tegen gerenommeerde tegenstanders, zoals ZOB 2, dat in de kampioenswedstrijd met 5-1 werd verslagen. De spelers waren, nou nou, weer een zootje namen, dit stuk begint hoe langer hoe meer op een telefoonboek te lijken, Burrie Molenaar, Jan Stroobach, Jaap van Braam, Gerrit van den Dongen, Henk Ijskes, Han de Jong, Gerrit van Lingen, Wiechert Kromkamp, Jan Kuiper, Ruud Pos, Jo Segveld.

Toen al Ruud Pos, zult u zeggen, 21 jaar geleden, die is toch nog steeds doelman van het veteranen-elftal? Dat klopt. Ruud heeft zo ongeveer zijn hele carrière in het veteranenelftal gespeeld. En ja hoor, een jaar later, opnieuw kampioen. Tegen Bol in Broek op Langendijk. Met ongeveer hetzelfde elftal, alleen Gerrit van den Dongen, Jan Kuiper en Gerrit van Lingen waren vervangen door Chris Kabel, Paul

Goudriaan en Jaap Stroobach. De Jong, echt hoor, dit stuk wordt te lang, op die manier blijft er in dit jubileumboek geen ruimte over voor anderen. Ja maar, kan ik er wat aan doen dat ik zoveel kampioenschappen heb meegemaakt. Moet je maar niet aan een man van zestig jaar om herinneringen vragen, want op die leeftijd heb je bijna alleen nog maar herinneringen.

Gauw even doorstomen naar het seizoen 1969-1970. Wie werden er toen kampioen? Juist, de veteranen, oftewel ZCFC 8. Bestaande uit Paul Goudriaan, Jan Kleppe, Ruud Pos, Kees Hotting, Jaap Kuiper, Piet Prins, Wim Dik, Han de Jong, Theo van Splunteren, Hans Woudstra en Johnny Voortman. Zelfs ongeslagen kampioen, 18 gespeeld, 34 punten. Verder valt er over kampioenschappen niets te melden, want een seizoen later ik was toen 52 jaar, ben ik gestopt met het doel me te gaan wijden aan het schrijven van verslagen over de prestaties van het eerste elftal van ZCFC in De Zaanlander.

O ja, nou ik deze wartaal nog even nalees, die gans die Jo Segveld in zijn been beet was geen gans, maar een zwaan. Maar ja, dat gaat zo met herinneringen. De leuke dingen onthou je, de onbelangrijke zaken zakken weg. Zoals die hele stamp vergeten uitslagen, waarmee ik in mijn loopbaan te maken heb gehad. Hoe zou dat nou komen? Nou ja, laat maar...

HAJO

Het achtste, de veteranenkampioen in '69/'70. Staande vlnr: Paul Goudriaan, Toon Kleppe, Ru Pos, Kees Hotting, Jaap Kuiper, Piet Prins en Wim Dik. Gekniel: Han de Jong (Hajo), Tom van Splunteren, Theo van Splunteren, Hans Woudstra, Wim Voortman.

[redacteur](#), [dirigent](#), [musicus](#), [voetbal](#)

From:

<https://www.zaanwiki.nl/encyclopedie/> - **ZaanWiki**

Permanent link:

<https://www.zaanwiki.nl/encyclopedie/doku.php?id=jong3>

Last update: **2020/09/07 12:06**